

MJAUU ZA...

Veljača i njena romantična jutra. Sladunjavi planovi uoči Valentinova osjećaju se na kilometre, a do mene ništa ne dopire. Baš bez veze!

Svako jutro pa tako i ovo Valentinovsko, šećem se krovom vatrogasne postaje. Svojim ridastim repom pozdravljam svog prijatelja vatrogasca. On je najbolji mogući prijatelj koji jedan mačak može imati. Uvijek me dočeka s doručkom, a nakon toga mi dopusti da gledam kako on odrađuje svoj posao. Volim ovdje provoditi jutra jer nikada nije dosadno. Vatrogasci svoj dan uvijek započinju laganim zagrijavanjem. Tu im se i ja pridružim. Protegnem malo šape, izvijem rep, protresem glavu i moja rutina razbuđivanja je uspješno odrađena. Nakon toga slijedi vježba za hitne slučajeve. To obavezno pratim s krova jednog vatrogasnog kamiona koji nije u funkciji. Cijelo uvježbavanje je iscenirano kao prava hitnoća pa me tako već nekoliko puta iznenadno zvono za hitne slučajeve na smrt prestrašilo. Dok ja tako nakostriješen pokušavam doći k sebi, dečki već navlače sigurnosna odjela i vatrogasnu opremu. Spremni su za akciju!

Lijepa su to i mirna jutra, ali zadnjih tjedan dana jedna dama remeti moj mir. Naime gospođica koja živi nedaleko od vatrogasnog doma, svako jutro, u isto vrijeme zove za hitan slučaj. Kaže da joj se zapalio dimnjak...četvrti puta ovaj tjedan!

Vatrogasci hitro prekidaju meni omiljeno vježbanje i žure k susjedi ugaziti taj dimnjak. Stvar bi bila jasna da ovo nije već četvrta lažna uzbuna. Ne znam kako ona uspije zamisliti požar u novoočišćenom dimnjaku. No ne zove ona vatrogasce uzalud. Nakon vremena razmišljanja te jednog prisustvovanja lažnoj uzbuni, došao sam do jedinog zaključka - gospođici se sviđa moj prijatelj vatrogasac. Lažna dojava je izgleda jedini način da malo čavrlja s njim, i tako iz dana u dan, umjesto da već jednom zapiše njegov broj telefona. Baš je šašava! No budite bez brige, ni on nije ništa bolji. Uopće se ne buni na stalne "hitne slučajeve", a uvijek se vrati s osmjehom od uha do uha.

Odlučio sam mu pomoći na ovaj divan dan. Zaputio sam se u potragu za buketićem cvijeća. To bi trebalo rastopiti svako žensko srce . Nigdje ni latice. Korak po korak, spretno sam se sverao na cedrovinu da bolje bacim pogled gdje li se krije zimsko cvijeće. Nisam ni primjetio gdje sam to dospio i u sljedećem trenutku ostao sam zaglavljen na visokoj grani. Višu nisam mogao izabrati! Prolaze sati, a ja zijevam na cedrovini. Potpuno obrnuto od mog plana. Već su se ispod mog boravišta počeli okupljati školarci sa svojim bajnim idejama: pokušati srušiti granu kamenjem. To me uopće ne zabrinjava jer je moja lokacija toliko visoka da ni jedan iskusni klinjo s pračkom ne može doći do nje. U jednom trenutku opazio sam poznato lice. Pa to

je simpatija mog prijatelja! Evo joj još jednog, ovoga puta neuzaludnog, hitnog slučaja. Naravno, ona se jedina sjetila zvati vatrogasnu stanicu i u roku 5 minuta čule su se sirene. Vatrogasna kola su dizalicom podigla mog prijatelja toliko visoko da sam mu jednostavno skočio u naručje i skupa smo se spustili na sigurno tlo. Vidio sam mu olakšanje na licu i bilo mi je žao što sam ga tako zabrinuo. Htio sam se iskupiti, ali nisam pronašao cvijeće, još uvijek. Čim je moj mali hitni slučaj završio, on je otišao popričati s gospođicom te joj se zahvaliti što ih je brzo zvala. Tada sam ugrabio priliku. Dok su oni lijepo čavrljali, malo sam se spetljao oko njenih nogu, pa njegovih, a idući trenutak našli su se zagrljeni. I tako je pao dogovor za večeru.

Mislim da sam se uspio iskupiti za svoj nestašluk, a meni je dovoljna nagrada što ću opet moći u miru sudjelovati u jutarnjim vatrogasnim treninzima bez lažnogorućih dimnjaka.

Mjauu, mjauu, ipak, sam ja vatrogasni mačak uspio povezati dvije goruće iskre u ljubavni plamen.

STELLA ŠABANOVIĆ, 8. A
OŠ VEŽICA, RIJEKA, KVATERNIKOVA 49
MIHOVILA ČEPERIĆ-BILJAN, MENTORICA
(mihovila.biljan@icloud.com)